

Dr Đorđe D. Sibinović

U SPOMEN NA DUŠANA KITIĆA

Student sam generacije Pravnog fakulteta u Beogradu koja je upisala fakultet 1982. i diplomirala u roku, 1986. godine. Nije više nikakva tajna da su osamdesete godine prošlog veka označile „Periklovo doba“ jednog vremena, kulture, društvenog ustrojstva, svega onoga što bi svaki čovek poželeo za sebe u svom i svakom istorijskom vremenu. Za nostalgiju su potrebne godine, sećanje jače od zaborava i nedostatak vrednosti u danima njenog oživljavanja. Najmanje je naša iščezla mladost razlog da ne vidimo ono što nam nedostaje dok žalimo za njom.

U jesen 1985. godine započeli smo studije završne godine Pravnog fakulteta. Sasvim iznenada saznali smo da je sve ono što smo savladali, prošli, položili, osvajali kao veštinu učenja, ali i kao dokaz izdržljivosti izlaganju naporima sticanja znanja radi promene ponašanja, tek neznatna stilska vežba u odnosu na ono što nas očekuje na četvrtoj godini: građansko procesno i međunarodno privatno pravo! Srpski i matematika! Međunarodno privatno pravo, „ispit“, jer mi nismo imali doživljaj predmeta naučne obrade, naučne discipline, specifičnog metoda, mi smo imali samo „ispite“, bio je prvi „ispit“ sa tri udžbenika. Ako smo do tada razumeli metodologiju „opšteg i posebnog“ dela, tri udžbenika „strašnog“ predmeta razbilo je sve studentske klišee razumevanja „obavezne ispitne materije“ prema obavezi razumevanja i sticanja znanja iz veoma složene i zahtevne grane prava. Pogubili smo se. Završni čin pretvaranja „žute kuće“ u „kuću strave i užasa“ bio je susret sa strogim i poslovično namrgođenim profesorom na „legitimnoj distanci“ – Milanom Pakom.

Sa ovog mesta znam da je to bio onaj dramski trenutak u priči od kojeg se otvara neočekivani kanal raspleta prema srećnom kraju. Sa poslednjeg sprata sišli su među „očajnike“, vrlo slični nama po mladosti, sasvim dovoljni za uzornost po izgledu i ponašanju, i previše ubedljivi za nadu da „nije sve izgubljeno“ – Gašo Knežević i Dušan Kitić!

Govor održan na komemorativnom skupu 2. oktobra 2019. godine na Pravnom fakultetu Univerziteta Union u Beogradu.

Radovali smo im se kao roditeljima u groznici malih boginja, otvorenih usta primali njihove strpljive, razumljive i tačne odgovore na milion naših izbezumljenih pitanja o tačkama vezivanja, koliziji i merodavnom pravu. Odgovarali su mirno i svakim gestom svrstavali su se na „našu stranu“, zadržavajući dostojanstvo sa kojeg su i dalje bili beskonačno daleko od nas. Vežbali su nas na mentorskim grupama i činili da trenuci provedeni sa njima prevagnu kao motivacija izdržljivosti.

Dušan Kitić, tada asistent, nije znao, kao što smo svi mi, i njegovo vreme, bili dužni da na osnovu onoga što smo videli i čuli, morali znati, da on ide u susret jednoj neukaljanjoj karijeri univerzitetskog profesora, bez mrlje i skandala, bez senke i rezerve, karijeri iz koje za generacije mladih pravnika ostaju kalemi znanja, učenja, dostojanstva i upornosti uzrastanja jednog pristojnog asistenta u jednog blagog i pravičnog dekana.

Svako od nas u životu ima samo jednog pravog i istinskog neprijatelja. Strah! A strah u život studenata završne godine pravnog fakulteta nije dolazio iz *ranvoa o duziem de gre*, nije stanovao u tri udžbenika, nije izlazio iz debelih zidova Bauhauusa, kao i uvek pre i posle toga, dolazio je od ljudi koji su bili bezbedni samo u strahu onih kojima se obraćaju. Strah nije mogao ni da nestane uz pomoć svega opisanog. Strah naše generacije nestao je uz pomoć ljudi među kojima veoma značajno mesto pripada Dušanu Kitiću, čoveku koji je svojim držanjem, karakterom i ljudskošću oterao naš strah. Pravne norme se menjaju, znanje je varljivo, i ono najraskošnije znanje prava, a oni koji te oslobode straha ostaju u večnom životu. Dušan Kitić je moju generaciju i mene lično oslobodio najvećeg straha studiranja. Više od toga nije moguće između ljudi.

Neka mu je večna slava i hvala.